

Θεατρο ΚΡΙΤΙΚΗ

«ΤΟ ΚΑΘΕ ΠΡΑΓΜΑ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥ» ΤΟΥ
ΝΤΕΪΒΙΝΤ ΑΪΒΣ ΣΤΟ ΘΕΑΤΡΟ «ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ»

Επαναλήψεις

Δεν ξέρω αν θα 'πρεπε να χαρακτηρίσουμε το έργο του Αϊβς που παίζεται στο Θέατρο της οδού Αντιοχείας πρωτοποριακό, πειραματικό, ριζοσπαστικό, αντικομοφομιστικό ή οτιδήποτε άλλο, οπωσδήποτε όμως είναι θέατρο ουσιαστικό. Μικρά σκηνικά στιγμιότυπα, δομημένα ανατρεπτικά που του καθενός η έννοια αρχίζει από τη δομή του. Το πρώτο νεύμα του συγγραφέα, το με νόημα κλείσιμο του ματιού του στο θεατή, είναι ο τρόπος γραφής του κάθε δραματιδίου. Η φόρμα προέχει του λόγου. Το «Αυτό είναι σίγουρο» είναι οι αλληπάλληλες επαναλήψεις μιας προσέγγισης, ενός ζεύγους μιας στιχομυθίας που επανέρχεται με μικρές ή μεγαλύτερες διαφορές κάθε φορά, σαν παραλλαγμένες μικρές σκηνές από το γύρισμα μιας ταινίας. Ταυτόχρονα μπορεί να είναι οι ενδόμυχες σκέψεις, ένα εσωτερικό σχόλιο ή οι ανομολόγητες επιθυμίες. Το κλειδί για την κατανόηση αυτών των επανειλημμένων διαλόγων είναι ακριβώς η επανάληψη. Η επανάληψη άλλωστε είναι η έμμονη φόρμα όλων των θεατρικών κομματιών που συνθέτουν το έργο. Επανάληψη σαν βασικό στοιχείο της τελετουργίας αλλά και της τετριμμένης ζωής. Είναι ωστόσο και η αντιπαραβολή, η μέτρηση, η διαπίστωση της όποιας προόδου, ο εντοπισμός των διαφορών. Παλαιότερα στις σελίδες των πνευματικών ασκήσεων συνηθιζόταν η δημοσίευση δύο φαινομενικά ίδιων εικόνων που ο αναγνώστης έπρεπε να τις συγκρίνει και να επισημάνει τις διαφορές. Ένα τέτοιο παιχνίδι διαφορών κάνει μαζί μας ο Αϊβς και μας καλεί όχι απλώς να τις αντιληφθούμε αλλά και να τις ερμηνεύσουμε. Σ' αυτή την περίπτωση οι δυνατότητες ερμηνείας είναι πολλές. Ποικίλλουν ανάλογα με τον καθένα, προκαλούν την υποκειμενική μας αντίληψη, τη διανοητική μας συμμετοχή.

Η σκηνοθεσία της Πέπης Οικονομοπούλου κράτησε την προσοχή μας σε συνεχή εγρήγορση. Ακόμα και ο πιο αδιάφορος θεατής, ο πιο ξένος προς το θέατρο, ο πιο αρνητικός προς το είδος συνεπαίρνεται. Η ποικιλία των θεμάτων από κομμάτι σε κομμάτι τονίστηκε και με αισθητικές διαφορές. Η υποκριτική των ηθοποιών, οι ρυθμοί, οι φωτισμοί, το γενικό στήσιμο παραλλάσσονταν και τονίζονταν οι μεταβάσεις του συγγραφέα, απ' το απόλυτα παράλογο στο περίπου. Απ' την απλή άσκηση γραφής, όπως είναι ο «Φίλιπ Γκλας» στο σαρκαστικό και πολυσήμαντο «Λόγια, λόγια λόγια» και απ' το αστείο όσο και δραματικό «UNAMUNDA» στο επικοινωνιακό «Φιλαδέλφεια», η σκηνοθεσία ακολούθησε και ενίσχυσε τις εκτινάξεις του συγγραφέα. Το έργο θα πρέπει να διεγείρει τις εκτινάξεις του συγγραφέα. Το έργο θα πρέπει να διέγειρε ιδιαίτερα τη σκηνοθετίδα γιατί η παράσταση ήταν γεμάτη εμπνεύσεις, αστραφτερές συλλήψεις και αλληπάλληλα ευρήματα χωρίς κανέναν πλεονασμό. Επιγραμματικά μια πολύ καλή σκηνοθετική δουλειά!

Ο καλός θίασος ανταποκρίθηκε τέλεια. Η Ελένη Κεφαλοπούλου, ο Γιώργος Σμπιράκης, ο Στέλιος Νικολαΐδης, η Πέπη Οικονομοπούλου, ο Κώστας Παΐδαρος απέδωσαν τους ρόλους τους ικανοποιητικότερα, ρόλους με ιδιαιτερότητες και απαιτήσεις. Για το Γιώργο Κασιγιάννη, που ήταν εξίσου καλός κι αυτός, θέλω να σημειώσω πως το παίξιμό του χαρακτηρίζεται από ένα ιδιότυπο υποκριτικό σύνδρομο. Παίζει τον παίζοντα. Μιμείται το ρόλο που υποδύεται. Αυτό αφαιρεί απ' το παίξιμό του τη γνησιότητα και γίνεται φανερό εντονότερα όταν έρχεται σε συνεχή και επανειλημμένη παραβολή όπως με τη συνάδελφό του Ελένη Κεφαλοπούλου στο κομμάτι «Αυτό είναι σίγουρο». Τα σκηνικά και τα κοστούμια της Τότας Πρίτσα συνετέλεσαν πολύ στο καλό αποτέλεσμα, πετυχημένη η μουσική επένδυση της σκηνοθετίδας και εξαιρετική η μετάφρασή της.